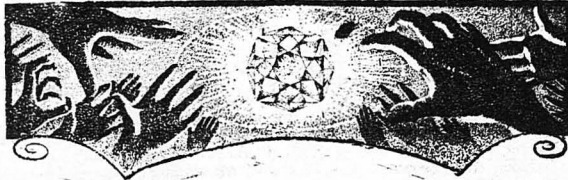

ΕΙΧΑ άκούσει να γίνεται λόγος για την κλοπή του περιήμου σμαραγδιού του Κορμπαγιάν, μα ποτέ δεν είχα μάθει πώς ξαναβρέθηκε. Γι' αυτό άκουσα με πολύ ενδιαφέρον, έκεινο το θράυδι, τη σχετική διήγηση του οίλου μου λόρδου Μπούλβερτον.

—Γνώρισα τον Άρθουρ Σκάθερτον—άρχισε να μάς λέη ο λόρδος—τόν κοσμογυρισμένο αυτό άνθρωπο, ο οποίος επί χρόνια όλόκληρα έζησε στη μυστηριώδη Άσία και στα ανεξερεύνητα βάθη της μαύρης Αφρικής, πριν από δύο

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY ROBERT

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ

χρόνια, ύστερα από τόσες περιπλανήσεις, ήλθε να έγκαστασθαι και πάλι στην Άγγλία. Ήταν ένας ύψηλός, αδύνατος, νευρώδης άνδρας, με άδρα χαρακτηριστικά και με ήλιοκαμμένο πρόσωπο. Δεν είχε πολλούς φίλους και προτιμούσε να ζή μόνος του, τραηγώντας από τον κόσμο. Ο χαρακτήρ του είχε έμπρεασθή, φαίνεται, από την μακροχρόνιο διαμονή του στις μακρινές εκείνες χώρες, όπου οι άνθρωποι μιλούν ελάχιστα και κατορθώνουν να συγκαταούν και να κρύβουν τις σκέψεις τους και τα αισθήματά τους. Μολοντί διάφοροι έκδοτικί οικί του είχαν κάνει εξααιρετικά συμφέροντες προτάσεις για να γράψη τις έντυπώσεις του από τα ταξείδια του, ώστόσο, ο Σκάθερτον άρνήθηκε κατηγορηματικά να τις δεχτή. Είχα άκούσει πως είχε φέρεϊ μαζί του, από το τελευταίο ταξείδι του, ένα περίφημο σμαράγδι, τόσο μεγάλο, ώστε

η αξία του ήταν άνυπολόγητη. Συγγρόνιος όμως είχε διαδοθή, πως το πετράδι αυτό το θάρανε κάποια κατάρρα, μα κατάρρα που έφερνε τη δυστυχία και το θάνατο σ' αυτούς που το είχαν υπό την κατοχή τους. Μόνον ειρικοί στενοί φίλοι του Σκάθερτον το είχαν ιδεί. Ωστόσο κατάρωσσε κι' εγώ, αν και δεν σκετιζόμουν πολύ μαζί του, να ιδώ το μοναδικό αυτό σμαράγδι κι' όμολογώ πως έμεινα κατάπληκτος, θαυμαστικός!...

Ο Σκάθερτον είχε τοποθετήσει το σμαράγδι, πλαισιωμένο από ένα κύκλο χρυσού, άπάνω σε μια θάσι από έβεννο. Η πλάκα αυτή ήταν στερεωμένη στον τοίχο με τέτοιο τρόπο, ώστε μόλις ο Σκάθερτον καθόταν στο γραφείο του, να το έχη άπέναντί του. Δυό ηλεκτρικοί λαμπτήρες ήταν τοποθετημένοι δεξιά κι' άριστερά από την πολυτιμή πέτρα, και όταν ήταν αναμμένοι, το φως που έβριχταν άπάνω στο σμαράγδι το έκαναν να λάμπη σαν άστρο. Από πάνω ύπήρχε μια περσική έπιγραφά και από κάτω η έξήγησίς της άγγλικά:

«Όποιος τολμήσει να μ' άγγίξη, θα τώ πλώσση με τη ζωή του.»

Την μυστηριώδη έννοια της έπιγραφής αυτής μονάχα ο Σκάθερτον την ήξερε. «Μεις την θεωρούσαμε ως μια άπλη άπειλή για τους κλέφτες! Μονάχα κατόπιν καταλάσαμε τη φοβηρή σημασία της!...

Για να έξασφαλίσω το σμαράγδι, το ο Σκάθερτον είχε τοποθετήσει στο ταβάνι, ακριθώς άπάνω από τη θεία που θριακόταν το πολύτιμο πετράδι, μια θαρειά, τετράγωνη, σιδερένια πλάκα. Το σμαράγδι το ίδιο αποτελούσε τη λαθή ενός μοχλού, ο οποίος ύποστηριζε την πλάκα. «Έτσι, αν τώ τραβούσε κανείς προς τά έξω, η θαρειά πλάκα θα έφραγε από τη θεία της και θάπεφτε άπάνω στον τοίχου που θα άποσάριζε ν' άγγίξη το πετράδι. Γι' αυτό ο Σκάθερτον γελούσε όταν τον ρωτούσαν πως τολμούσε να κρατά στο σπίτι του ένα τέτοιο θησαυρό!

Σας τά περιγράφω δ'α' αυτά λεπτομερώς για να μωρσέετε να καταλάβετε τη συνέχεια της ιστορίας μου.

Πέρσι, το φθινόπωρο, είχα προσκαλέσει τον Σκάθερτον και μερικούς άλλους φίλους μου, να έλθουν για δεκαπέντε μέρες στον πόργο μου στη Σκωτία, για κυνήγι. Έκτός αυτών, είχαυ έλθει και πέντε-έξη κυρίες, φίλες της γυναίκας μου. Μεταξύ τών καλεσμένων μου ήταν κι' ένας έξάδελφός μου ο Ντόναλτ Τίγουαρδ, άκόλουθος της Άγγλικής Πρεσβείας στην Περσία, ο οποίος είχε έπιστρέψει εκείνες τις ήμέρες στην Άγγλία με κάποια μυστική άποστολή.

Έλθμόνησα να σάς πώ, ότι ο Σκάθερτον είχε γνωριστή δυό ήμερες προτήτερα με μια χαριτωμένη νέα, την Άλις Μάγκορ, ότι την είχε συμπασθήσει κι' ότι από τότε είχε γίνει πολύ κοινωνικός και πήγαινε στις φιλικές συγκεντρώσεις, στις όποιες

κακό του. Συγκράτησε ώστόσο το θυμό του και προσάθησε να μεταπειθή την Άλις, την παρακάλεσε να σκεθθή καλύτερα, της είπε πως η ζωή του χωρίς αυτήν δεν είχε πεία καμιά αξία, και τέλος είπε πως την Ικανός να κινή ό,τιδήποτε για να την άποκτήση... Η Άλις τρώμαξε μπροστά σε τόσο πάθος και τον παρακάλεσε να μην έπιμην περισσότερο. Ο Σκάθερτον ύπομιάστηκε τότε πως η νέα άγαπούσε κάποιον άλλον και από κείνη την ήμέρα παρακολούθωσε με προσοχή όλες τις κινήσεις της Άλις. Πολύ γρήγορα δέ κατάλαβε πως ο Ντόναλτ ήταν το μόνο έμπόδιο στην εύτυχία του.

Μόλις έπέστρεψε στο Λονδίον, ο Σκάθερτον προσκάλεσε τον Ντόναλτ να πάη στο σπίτι του για να τώ δείξη το σμαράγδι του. Ο Ντόναλτ, περιέργος να δή τώ περίφημο εκείνο πετράδι, δέχτηκε την πρόκλησή του και πήγε.

Ο Σκάθερτον τον δέχθηκε φιλικώτατα. Οι δυό άνδρες κάθησαν στις άναπαυτικές πολυθρόνες του γραφείου κ' ενώ κόνιζαν άρωματώδη σιγάρα της Άνατολής, κουβέντιαζαν για τις μακρινές χώρες που είχαν έπισκεφθή.

—Άλήθειά είπε έξαφνικά ο Ντόναλτ, σείς ποι τάξειδάτε σ' αυτά τά μέρη, θα γνωρίζετε βέβαια το θρύλο που ύπάρχει στον Περσικό λαό για το μοναδικό στον κόσμο, σμαράγδι του Κορμπαγιάν!...

Ο Σκάθερτον χλώμισσε και φάνηκε να ταραχθήκε. Ωστόσο συγκρατήθηκε γρήγορα και άπάντησε με ψυχραιμία:

—Φυσικά, γνωρίζω καλά αυτόν τον μύθο. Ίσχυρίζονται πως το σμαράγδι αυτό ύπάρχει στο ναό του Κορμπαγιάν από δυό χιλιάδες χρόνια. Λένε, πως αν ποτέ κλαπή και δεν τοποθετηθή πάλι στη θεία του προτού περάσει ο χρόνος, ο ναός θα καταστραφή και μεγάλες συμφορές θα συμβούην στη χώρα. Λένε ακόμα, πως εκείνος που θή τολμήση να το έγγιξη θα πεθάνη μέσα στο χρόνο, από φριχτό θάνατο...

—Ο! αυτά είνε σωστά. Ίσως όμως να μην έμαθατε πως τώ άνεκτήμω έρω σμαράγδι του Κορμπαγιάν έκλάπη μυστηριώδως πριν από έφτά μήνες!...

—Μά την πίστι μου! δεν τώ ήξερα! φώναξε με προσποιητή κατάπληξη ο Σκάθερτον. Και τί έκαναν οι ιερείς;

—Για την ώρα τίποτε ακόμα. Έλπίζω να τώ ξαναβρούν προτού περάσει ο χρόνος. Έχουν στείλει μυστικούς πράκτορας σ' όλη την ύψηλο με την έλπιδα να τώ ανακαλύψουν και τους έχουν διατάξει να τώ πάρουν πίσω με κάθε θυσία. Δεν θά διατάσουν και έγκλημα ακόμα να κάνουν... Άν δεν φρεθή, ο Περσικός λαός μόλις μάθη πως το σμαράγδι κλάπηκε, θα έπαναστατήση και τά πράγματα θα πάρουν δυάρεστη τροπή για μάς τους Εύρωπαίους, γιατί, φυσικά, μόνον ένας Εύρωπαίος θα τολμούσε να διαπράξη μια τέτοια ίερωσία!

—Είνε πράγματα δυάρεστα δ'α' αυτά που μου λέτε και...καταπληκτικά, είπε ψυχρά ο Σκάθερτον. Όμολογώ πως η μυστηριώδης αυτή πέτρα μου είχε κινήσει πολύ την περιέργεια, όταν θριακόμουν στα μέρη εκείνα.

—Ο Θεός να βάλη το χέρι του! άπάντησε σκεπτικώς ο Ίίγουαρδ. Άλήθειά, δεν θά ιου δείξετε το σμαράγδι σας;

—Ίδου τώ! άπάντησε ο Σκάθερτον, άνάθοντας τους λαμπτήρες. Δεν είνε ύπέροχο;...

Ο Τίγουαρδ σηκόθηκε και κύταξε με κατάπληξη το σμαράγδι. Κατόπιν γύρισε και είπε άπότομα:

—Θεέ μου! Το σμαράγδι του Κορμπαγιάν! Ποτέ δεν φανταζόμουν πως θά τώ έβρισκα τόσο γρήγορα!... Άστε σ' είνε ο άθλιος που τολμήσε να τώ κλέψη! Άν και άλλαξε τώ δέσιμό

Η θαρειά σιδερένια πλάκα έπεσε άπάνω στους ώμους του...

ήξερε πως θα την συναντούσε. Μεταξύ τών καλεσμένων της γυναίκας μου ήταν και η κ. Μάγκορ με την κόρη της.

Καθώς έμαθα κατόπιν, ένα άπόγευμα στο δάσος ο Σκάθερτον είπε στην Άλις πως την άγαπούσε και της ζήτησε τώ χέρι. Άλλά η Άλις είχε δώσει την καρδιά της στον Ντόναλτ και φαίνεται πως οι δυό νέοι ήταν κρυφά άρραβωνισάμενοι. Όπως ήταν έπιμεινο, άρνήθηκε να δέχη την πρόταση του Σκάθερτον. Η άρνησις αυτή έκανε τον Σκάθερτον να χλωμίση από τώ θυμό του και προσάθησε να μεταπειθή την Άλις, την παρακάλεσε να σκεθθή καλύτερα, της είπε πως η ζωή του χωρίς αυτήν δεν είχε πεία καμιά αξία, και τέλος είπε πως την Ικανός να κινή ό,τιδήποτε για να την άποκτήση... Η Άλις τρώμαξε μπροστά σε τόσο πάθος και τον παρακάλεσε να μην έπιμην περισσότερο. Ο Σκάθερτον ύπομιάστηκε τότε πως η νέα άγαπούσε κάποιον άλλον και από κείνη την ήμέρα παρακολούθωσε με προσοχή όλες τις κινήσεις της Άλις. Πολύ γρήγορα δέ κατάλαβε πως ο Ντόναλτ ήταν το μόνο έμπόδιο στην εύτυχία του.

Μόλις έπέστρεψε στο Λονδίον, ο Σκάθερτον προσκάλεσε τον Ντόναλτ να πάη στο σπίτι του για να τώ δείξη το σμαράγδι του. Ο Ντόναλτ, περιέργος να δή τώ περίφημο εκείνο πετράδι, δέχτηκε την πρόκλησή του και πήγε.

Ο Σκάθερτον τον δέχθηκε φιλικώτατα. Οι δυό άνδρες κάθησαν στις άναπαυτικές πολυθρόνες του γραφείου κ' ενώ κόνιζαν άρωματώδη σιγάρα της Άνατολής, κουβέντιαζαν για τις μακρινές χώρες που είχαν έπισκεφθή.

—Άλήθειά είπε έξαφνικά ο Ντόναλτ, σείς ποι τάξειδάτε σ' αυτά τά μέρη, θα γνωρίζετε βέβαια το θρύλο που ύπάρχει στον Περσικό λαό για το μοναδικό στον κόσμο, σμαράγδι του Κορμπαγιάν!...

Ο Σκάθερτον χλώμισσε και φάνηκε να ταραχθήκε. Ωστόσο συγκρατήθηκε γρήγορα και άπάντησε με ψυχραιμία:

—Φυσικά, γνωρίζω καλά αυτόν τον μύθο. Ίσχυρίζονται πως το σμαράγδι αυτό ύπάρχει στο ναό του Κορμπαγιάν από δυό χιλιάδες χρόνια. Λένε, πως αν ποτέ κλαπή και δεν τοποθετηθή πάλι στη θεία του προτού περάσει ο χρόνος, ο ναός θα καταστραφή και μεγάλες συμφορές θα συμβούην στη χώρα. Λένε ακόμα, πως εκείνος που θή τολμήση να το έγγιξη θα πεθάνη μέσα στο χρόνο, από φριχτό θάνατο...

—Ο! αυτά είνε σωστά. Ίσως όμως να μην έμαθατε πως τώ άνεκτήμω έρω σμαράγδι του Κορμπαγιάν έκλάπη μυστηριώδως πριν από έφτά μήνες!...

—Μά την πίστι μου! δεν τώ ήξερα! φώναξε με προσποιητή κατάπληξη ο Σκάθερτον. Και τί έκαναν οι ιερείς;

—Για την ώρα τίποτε ακόμα. Έλπίζω να τώ ξαναβρούν προτού περάσει ο χρόνος. Έχουν στείλει μυστικούς πράκτορας σ' όλη την ύψηλο με την έλπιδα να τώ ανακαλύψουν και τους έχουν διατάξει να τώ πάρουν πίσω με κάθε θυσία. Δεν θά διατάσουν και έγκλημα ακόμα να κάνουν... Άν δεν φρεθή, ο Περσικός λαός μόλις μάθη πως το σμαράγδι κλάπηκε, θα έπαναστατήση και τά πράγματα θα πάρουν δυάρεστη τροπή για μάς τους Εύρωπαίους, γιατί, φυσικά, μόνον ένας Εύρωπαίος θα τολμούσε να διαπράξη μια τέτοια ίερωσία!

—Είνε πράγματα δυάρεστα δ'α' αυτά που μου λέτε και...καταπληκτικά, είπε ψυχρά ο Σκάθερτον. Όμολογώ πως η μυστηριώδης αυτή πέτρα μου είχε κινήσει πολύ την περιέργεια, όταν θριακόμουν στα μέρη εκείνα.

—Ο Θεός να βάλη το χέρι του! άπάντησε σκεπτικώς ο Ίίγουαρδ. Άλήθειά, δεν θά ιου δείξετε το σμαράγδι σας;

—Ίδου τώ! άπάντησε ο Σκάθερτον, άνάθοντας τους λαμπτήρες. Δεν είνε ύπέροχο;...

Ο Τίγουαρδ σηκόθηκε και κύταξε με κατάπληξη το σμαράγδι. Κατόπιν γύρισε και είπε άπότομα:

—Θεέ μου! Το σμαράγδι του Κορμπαγιάν! Ποτέ δεν φανταζόμουν πως θά τώ έβρισκα τόσο γρήγορα!... Άστε σ' είνε ο άθλιος που τολμήσε να τώ κλέψη! Άν και άλλαξε τώ δέσιμό

του, θά τ' αναγνώριζα ανάμεσα σέ χιλιάδες άλλα πετράδια!...

—Πώς τολμάς νά μέ κατηγορήσι! φώναξε εξαλλος ό Σκάθερτον. "Έξω άπ' έδώ, γελοίο! Φύγε..."

—"Όχι! Δέν φεύγω! Έπαναλαβήνω πώς έσύ είσαι ό κλέφτης, ό άβλιος πού τολμάς νά θάλη θέβηλο χέρι στό ιερό αυτό σύμβολο μιάς δόκκληρης φυλής! "Ήμερες πολύ καλά μάλιστα, πώς ή κλοπή αυτή θα γίνη άφορμή άνθρωποσφαγής!..."

—"Έξω, παληάνθρωπε! έξακολουθούσε νά ουρλιάζει ό Σκάθερτον. Τί μέ νοιάζει έμένα για τί ζωή δόλων χιλιάδων τιποτένιων ίθαγενών! Δέν σου φτάνει τό ότι είσαι έμπόδιο ανάμεσα άπό μένα και τήν κόρη πού αγαπώ, αλλά κ' έρχεσαι τώρα έδώ νά μέ ελέγξεις για τίς πράξεις μου;..."

—Μήν αναφέρεις τό όνομα τής μηστής μου, δαίμονα! φώναξε ό Ντόναλτ. "Ή αγάπη σου γι' αυτήν, τήν προσβάλλει!... Ναι, θά φέρο, μά θα πάρω τό σμαράγδι μαζί μου..."

Καί λέγοντας τά λόγια αυτά, ό Τίγουαρδ έκανε ένα βήμα και άπλωσε τό χέρι του για ν' άποσπάση τό πετράδι άπό τί θέσι του.

—Μή! Μή τό έγγυγής! ουρλιάσε ό Σκάθερτον. "Αν τό έγγυγής θά πεθάνης!..."

—Πφ! έκανε ό Ντόναλτ. Νομίζεις πώς πιστεύω τούς μύθους τών αγάδων αυτών ανθρώπων;

Τό χέρι του Ντόναλτ είχε άκουμπήσει κιόλας άπάνω στό σμαράγδι όταν ό Σκάθερτον άδμησε έναντιον του σαν τρελλός. Τόν άρπαξε άπό τούς ώμους και τόν έσπρωξε πέρα, φωνάζοντας:

—Αησέ τό, άησέ τό!... "Ασα! Κατάρα!!"

Τό κακό συνέβη σέ μία στιγμή. "Ένας τρομακτικός κρότος άκούστηκε. Οί σουβάδες άπό τό νταβάνι ύποχώρησαν και ή θραεία μετάλλινη πλάκα έπεσε ξαφνικά... Καθώς τόν έσπρωξε ό Σκάθερτον, ό Ντόναλτ έπεσε πρós τά πίσω. Συγχρόνως ό Σκάθερτον τραβήχτηκε πρós τό γραφείο του, μά όχι άρκετά γρήγορα. "Ή θραεία σιδερένια πλάκα έπεσε άπάνω στόν ώμο του, συνθλιθώντας τόν δυστυχισμένο κάτω άπό τό βάρος τής..."

Οί γιατροί είπαν πώς δέν ύπήρχε καμιά έλπίς νά σωθή. "Ο Σκάθερτον άνέκτησε τίς αισθήσεις του, αλλά πέθανε τρομερά μαρτύρια, άσότη μετά μία έβδομάδα, πέθανε μέσα σέ φρικτούς πόνους.

Ο κλέφτης, πού είχε άφήσει τήν κατάρρα του σμαραγδιού του Κορμπανγιάν, είχε τιμωρηθή σκληρά!...

Δέκα πέντε μέρες κατόπι, ό Ντόναλτ Τίγουαρδ έφευγε για τήν Τεχεράνη μαζί μέ τό πολύτιμο πετράδι, τό όποιο θά έπέστρεφε στόν ναό στόν όποιο άνηκε...

Μά ένας πολυτιμώτερος θησαυρός—ή "Αλις—τόν περίμενε στην "Άγγλια, όταν θά τέλειωνε ή άποστολή του για νά τόν κινή σύζυγο τής...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποτε ό Φρειδερίκος ό Μέγας διάταξε νά κατασκευάσουν σ'α' ιδιόκτητα έργοστάσια ποροελαίνης τόν άνδριάντα του Βολταίρου, για νά τόν άωρήση στόν φίλο του ποιητή.

"Όταν κατασκευάσθηκε ό άνδριάντ' ό Βολταίρου, ό Φρειδερίκος έγραψε μέ τά ίδια του τά χέρια, άπάνω στό θάβρο του: «Πρός τόν άθάνατον άνδρα» και μετά τόν άπέστειλε στόν Βολταίρο.

Ο Βολταίρος κολακεύτηκε έξαιρετικά άπ' τό δώρο αυτό του μεγάλου φίλου του και έστησε τόν άνδριάντα στό πιο καταφανές μέρος του σπιτιού του, έτσι πού νά τόν βλέπουν Όλοι οι έπισκέπτες του.

Συγχρόνως όμως έλεγε στός φίλους του, δείχνοντάς τους τόν άνδριάντα:

—Ο άνδριάντ' αυτός μαρτυρεί τήν δόξαν ενός ποιητού και τό μεγαλείον ενός μονάρχου!

Κάποτε ό ποιητής Πιρών, βλέποντας τό φίλο του έπίσκοπο τής Βαυθίνης νά μπáινε μέσα στό σπίτι του, του φώναξε χαμογελώντας:

—Πανιερώτατε, αισθάνομαι άπειρη ευλόθεια κι' έκτίμησι πρós, τά...χοιρομέρια τής έπισκοπής σας!...

Κάποτε ό περίφημος γιατρός Σίλθα έπεσκέφθηκε έναν άγνωστό του άρρωστο, ό όποιος έπασχε άπό τρομερή μελαγχολία.

—Σας συμβουλεύω, κύριε, του είπε ό γιατρός, νά πάτε στό θέατρο και νά δите τόν «Αρλεκίνο». Είνε ό καλύτερος τρόπος για νά διασκεδάσετε τήν μελαγχολία σας.

—"Αχι!... γιατρέ μου, του άπάντησε ό άρρωστος. "Εγώ είμαι ό «Αρλεκίνος»!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ή πόλις Τσεραποντζή τών "Ινδιών είνε ή ύγρότερη πόλις του κόσμου. Ή θροχή εκεί κατά μέσον όρον πέφτει τίς περισσότερες ήμέρες του χρόνου.

Τό μεγαλύτερο δένδρο τής "Άγγλιας είνε μία θελανιδιά στό Τίλφορντ, τής όποιας ό κορμός έχει περίμετρο 9 μέτρων.

Τό πετροχελιδίνο πετάει μέ ταχύτητα 316 χιλιομέτρων τήν ώρα, και τά κοινά χελιδόνια μέ ταχύτητα 241 χιλιομέτρων.

"Ένα ζεύγος σπουργιτών ύπό ενοίκιους φυσικά όρους, μπορεί ν' άφήση 270 έκατομμύρια άπογόνους, μέσα σέ μία δεκαετία. Αυτό θα πη γεννοδόλημα!...

Στό νησί τής Τριάδος ύπάρχει ένα δένδρο, πού έχει τήν περιεργη ιδιότητα νά τραβάη τό κουνούπια, όπως ό μαγνήτης τά μέταλλα, νά τά λυώνη μέ τά φύλλα του και νά τά καταβροχθίζει. Νά μπορούσαμε νά φέρναμε μερικά άπ' τά δένδρα αυτά και στην "Ελλάδα!...

Στή Νότιο "Αμερική, κοντά στόν "Ισημερινό, ύπάρχει ένα νησί πού τό λένε "Γατοήσις, γιατι κατοικείται αποκλειστικώς άπό κάτι μεγάλους μαύρους γάτους. Οί γάτοι αυτοί είνε άγριοι, κατοικούν μέσα στις τρύπες του ήφραστειογενούς έδάφους του νησιού και τρέφονται μέ ψάρια.

Στήν Λιθουανία ζούσε πρós χρόνων μία γυναίκα, ή όποια είχε στό μέτωπό της δύο μικρά κομψότατα...κέρατα!

Ή μεγαλύτερη καμπανά του κόσμου βρισκόταν στό Κρεμλίνο. Ή καμπανά αυτή έξόυγισε 201,266 χιλιογράμματα.

Στό Καινιοστáιν τής Γερμανίας ύπάρχει ένα θαρέλι, τό όποιο χωράει 6000 έκατόλιτρα κρασιού.

Στήν Πραιτορία του Τράνσβααλ ύπάρχει ή μεγαλύτερη ουκιά του κόσμου. Έχει ύψος 20 μέτρων, περιφέρεια 170 μέτρων και διάμετρο 55 μέτρων. Ή περιφέρεια του κορμού της φτάνει τά 55 μέτρα.

"Αν δώσουμε πίστι στις θεαθώσιες πολλών περιηγητών, όι στρουθοκάμηλοι εύχαριστούνται πολύ...νά χορεύουν! "Ο χορός τους μοιάζει μέ βάλς και τόν χορεύουν ομαδικώς και μέ τέτοια μανία, ώστε πολλές φορές λιποθυμούν άπ' τή μεγάλη τους ζάλη και κούρασι.

Οί κάτοικοι τών νησιών Σάντουιτς εκδηλώνουν τό πένθος τους για τόν θάνατο ενός αγαπητού τών προσώπου, θγάζοντας όλα τά μπροστινά δόντια τους!...

Τό μεγαλύτερο ύψος τών κυμάτων του "Ατλαντικού είνε 13 μέτρα.

"Από ένα έκατομμύριο ανθρώπων, μόνον 225 γυναίκες και 882 άνδρες ζούν έκατό χρόνια.

Τά δάκρυα,—τά θερμά δάκρυα, τά πικρά δάκρυα, τά μαύρα δάκρυα, τά δάκρυα τής θλίψως και τής χαράς, τά δάκρυα του πείσματος και τής μετανοίας, όλα τά δάκρυα του ανθρώπου—άποτελούνται άπό νερό, γλάτι, σόδα, φωσφορικό σίδηρο και φωσφορική σόδα. «Αυτά είνε τά συστατικά τών δακρύων!» μάς έξηγούν, μέ όλα τους τό κύρος, όι χημικοί πού τά αναλύσανε.

Οί "Ιάπωνες κατέχουν άναμφισβήτητως τά σκήπτρα τής καθαριότητας. "Όλοι οι "Ιάπωνες, και μάλιστα οι όρεινοι, λούζονται τέσσερες φορές τήν ήμέρα. Κι' οι Ρωμοί!...

"Αν διαβάξη κανείς κάθε μέρα ένα έδάφιο τής "Αγίας Γραφής, θά χρειασθή τρία χρόνια και τρεις μήνες για νά τήν διαβάση δλόκληρη.

Ή κατασκευή τής "Άγγλικής Βουλής στοίχισε τριάντισ έκατομμύρια λίρες. Τόσο στοίχισε κι' ό ναός του "Αγίου Πέτρου τής Ρώμης.

Στήν "Αγία Βαρβάρα τής Καλλιφορίας ύπάρχει ένας κήπος πού περιέχει 10 χιλιάδες ελαιόδένδρα, 3 χιλιάδες καρυδιές και 4 χιλιάδες διάφορα άλλα δένδρα. Είνε ό μεγαλύτερος κήπος του κόσμου.

